

skrive, hvad der sker, når man vover sig ind i løvens bur.

Jo, sagde hr. Flemming Hansen, så risikerer man at blive spist. Jeg synes, det var, som også andre har haft lejlighed til at bemærke, en meget interessant iagttagelse fra hr. Flemming Hansens side, fordi hans erfaringer kan jo siges at være righoldige, både for så vidt angår at blive spist, og for så vidt angår at være i løvens bur, som det blev udtrykt.

Jeg føler ikke, at regeringen har været i noget bur. Det vil løver nødigt være. Men regeringen har haft lejlighed til at fremsætte et forslag, som vi har arbejdet meget grundigt med. Det er et forslag, der var en livlig debat om, som blev meget pænt modtaget fra mange sider, da det blev fremsat den 5. oktober.

Det blev modtaget meget positivt af SF, af De Konservative, i nogen grad også af Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti. Og for så vidt angår Kristeligt Folkeparti, tror jeg måske bedst, det kan dokumenteres ved at minde om, hvad hr. Ole M. Nielsen sagde for et øjeblik siden: at man var glade, da man så lovforslaget, for med nogle små ændringer – jeg tror endda, at udtrykket var bitte ændringer – så kunne det blive et rigtig godt forslag.

Se, nu kom der ikke disse bitte ændringer, som hr. Ole M. Nielsen ville fordre for at få det til at være et rigtig godt forslag, men når det nu ikke er blevet til bitte ændringer, så er det dog ikke så langt fra, at det er et rigtig godt forslag.

Det synes jeg også man kan mærke på debatten i dag. Trods ganske mange ord og nogle prøver på, hvad det egentlig er, og om det kan bære ind i fremtiden, så har det jo været en debat, der tydeligt har vist, at vi måske med det resultat, der kommer ud af tredjebehandlingen på fredag, ikke er så forfærdelig langt fra noget, som vi er mange, der synes er ganske ordentligt.

Der var et par bemærkninger undervejs både fra hr. Flemming Hansen og fra hr. Ole Sohn, som jeg vil opholde mig ved et øjeblik. Det var nemlig bemærkninger, som gik på, at jeg som erhvervsministeren, der har fremsat forslaget, lagde op til, at der kunne være tale om drøftelser og aftale med De Konservative og SF og måske også Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti, men at det så uden varsel på Ritzau blev meldt, at nu var der indgået en aftale til en anden side.

Se, jeg ville være ked af, hvis det var rigtigt, det, hr. Flemming Hansen og hr. Ole Sohn gav udtryk for, men realiteten var jo også heldigvis en anden.

Da jeg blev klar over, at det var muligt at få gennemført regeringens forslag, så havde jeg selvfølgelig som opgave meget omhyggeligt at tale det igennem med de fire partier, som havde været ganske overordentlig konstruktive både ved fremsættelsen og ved førstebehandlingen.

Derfor blev der også afholdt et møde herude bag salen, hvor jeg i fuldstændig uvished om, hvad det ville kunne komme til at ende med, lagde mine samlede kort fuldstændig åbent på bordet og meldte, at hvis Venstre var indstillet på at gennemføre regeringens forslag, ja, så ville det være det, der blev resultatet. Og det synes jeg at de fire partier skulle være klar over, sådan at man sammen med de fire partier kunne benytte sig af muligheden af at få behandlet forslaget også fra den vinkel, at det måske ikke ville blive ændret.

Så jeg synes, at det er en smule unfair, at det i dag fremstår, som om det var en aftale, regeringen indgik med Venstre og CD uden varsel.

Jeg må også sige, at jeg i øvrigt forsøgte ganske ihærdigt, men ikke med lige stort held, at nå de fire partiers ordførere, inden aftalen med CD og Venstre blev offentliggjort.

Og så til Venstre: Ja, jeg har en gang i dag været ved at sige til en radiojournalist, at når der er mennesker, der falder på knæ for mig og vil gennemføre det, jeg gerne vil, så er det jo svært at sige nej. Men inden jeg nåede at sige det, så kunne jeg godt høre i mit indre, at det ville være meget vidtgående at sende ud i æteren. Så jeg fik det formuleret sådan, at når der er nogen, der kommer og falder på knæ for at lov til at gennemføre et lovforslag, jeg har fremsat, så ville det være unormalt at sige nej tak. Og sådan er det jo faktisk.

For blev jeg skuffet over Venstre ved førstebehandling, eller var det, som den socialdemokratiske ordfører sagde, snarere sådan, at vi blev overraskede? Jeg vil gerne sige det helt åbent, at jeg var sådan set skuffet ved førstebehandlingen, for jeg syntes, at der var lagt op til, at der kunne laves en fornuftig og konstruktiv aftale i hvert fald med De Konservative og SF.

Og så oplevede vi et Venstre, som ikke ville bekende kulør under førstebehandlingen. Det blev vi selvfølgelig nødt til at prøve af. Da vi så prøvede det af, skiftede skuffelsen til at være overraskelse, for det var meget svært at få at vide, hvad Venstre ville have ændret for at være med til at gennemføre lovforslaget. Det var jeg noget overrasket over, men det var en overraskelse, som skiftede til forbløffelse, da det gik op